

Joep Pelt

“De blues
is troost
en gids
tegelijk”

foto Sabina Theijs

VERDRIET IS EEN OEVERLOOS MEER EN DE GOOT EEN ONOPDROGBARE BRON VAN INSPIRATIE. IN DIE ZIN LOOPT ER EEN DIRECTE LIJN TUSSEN DE MISSISSIPPI DELTA EN DE MOKUMSE PIJP, VAN ROBERT JOHNSON NAAR ANDRÉ HAZES. AMSTERDAMMER JOEP PELT (35) IS EEN MUZIKALE ONTDEKKINGSREIZIGER MET DE BLUES ALS HEILSBESTEMMING. ZELF NIET GESPEEND VAN TRAGIEK WEEET DE GUITAR GLOBETROTTER ZICH ER DOOR GESTEUND EN VERGEZELD.

door Ludo Diels

November, ontegenzegglijk de maand van de blues. Als in het befaamde gelijknamige gedicht van J.C. Bloem schijnt uit de troosteloze straten een ongekleurd namiddaglicht. We spreken Joep Pelt in Café Pelt te Heerlen. Die stad is wellicht

onovertroffen als plaats van handeling voor een gesprek over de droeve, heimelijke pijnen die het hart draagt. Naargeestigheid in een sfeer van optimistische melancholie. De vader en moeder van Pelt komen er vandaan en kroegbaas Frits is zijn oom. Als de geboren Amsterdammer honderduit vertelt, klinkt er zelfs een licht zangerige Limburgse tongval door. “Klopt”, zegt hij, roerend in zijn cappuccino. “Ik ben hier veel gekomen en dat accent sluipt er vanzelf in. Onbewust neem ik het over.”

Muziek speelde van jongs af aan een belangrijke rol in zijn leven. De goed gevulde platenkast van zijn vader was bepalend voor zijn uitgestippelde koers. “Als opgroeiende jongen was ik vooral in hardrock geïnteresseerd. Later werd Kurt Cobain mijn voorbeeld. En niet te vergeten Beck, die speelse veelzijdigheid sprak ook tot mijn verbeelding. Ik zat in allerlei bandjes, maar het wilde niet lukken. The Jon Spencer Blues Explosion bijvoorbeeld vond ik geweldig: snoeiharde muziek die behoorlijk leunt op de blues. Toen ik in Muziekcentrum Vredenburg in Utrecht Jack Owens als een van de laatste nog levende legenden van de Delta blues aan het werk zag, was ik verkocht. Dat

was een bepalend moment. Het kwam heel intens bij me binnen.”

VELDWERKER

Joep Pelt luisterde in zijn vormingsjaren naar van alles en nog wat en vond in zijn akoestische gitaar een methode om de muziek in hem te laten weerklinken. “Ik lag goed bij de meisjes toen ik de gangbare popdeuntjes speelde. Vanaf het moment dat ik me gedreven ging toeleggen op de Delta blues was dat ineens afgelopen. Dat genre bleek niet zo aan mijn leeftijdgenoten besteed. Voor mij was het juist een openbaring. Het riep ook de reislust in mij wakker. Ik wilde naar de bron, naar de *juke joints* van de Mississippi Delta om de muziek uit de eerste hand te leren.”

En zo geschiedde. Samen met zijn vader trok de tiener eind jaren negentig naar de geboortegronden van de blues. Hij kamde in twee reizen vrijwel het hele gebied af. In Clarksdale – de plaats waar naar verluidt Robert Johnson in de jaren twintig van de vorige eeuw op een kruispunt zijn ziel aan de duivel zou hebben verkocht om de blues te kunnen spelen – deed Pelt uitgebreid veldonderzoek. De namen van grootheden als Muddy

Waters, John Lee Hooker, Ike Turner en Sam Cooke zijn onlosmakelijk verbonden met die kleine stad op twee uur rijden ten zuiden van Memphis aan de legendarische Highway 61. "Ik heb er gespeeld in de *juke joints*, zoals de Ground Zero van Hollywoodster Morgan Freeman, die uit die regio komt en er nog steeds woont. Ze vonden mij daar eigenlijk wel een rariteit. Dat opende onbewust wel een aantal deuren. Zo kwam ik in Holly Springs in contact met de befaamde R.L. Burnside. Hij heeft me nog op zijn *front porch* aan het werk gezet. Ik speelde me de blaren op de vingers." Pelt is geïnteresseerd in regionale blues. Elke stad of streek heeft zo zijn eigen typische manier van spelen. Die diversiteit op een betrekkelijk kleine oppervlakte fascineerde hem. "Jammer genoeg verdwijnen veel van die specifieke speelstijlen als de vertolkers overlijden. De toorts wordt niet doorgegeven. Ik ben dankbaar dat ik nog in de leer heb kunnen gaan bij een aantal van die oude meesters. Maar ik wil verder gaan dan het naspelen van inheemse muziekstijlen, want dat loopt meestal uit op middelmatige of zelfs slechte imitaties. Nee, ik gebruik elementen uit die muziek om er iets eigens mee te maken."

Bevangen door muzikale *Wanderlust* trok Pelt ook naar andere verre oorden. Als een muzikale antropoloog doet hij veldwerk. "De fysieke reis is belangrijk voor me. Reizen doet iets extra's. Ik leg graag contact. Je komt echt anders binnen met een gitaarkoffer dan met een fototoestel." De vergelijking met Ry Cooder dient zich aan. "Natuurlijk is hij iemand om wie je niet heen kunt. Hij ging mij voor. Zo ook in zijn samenwerking met Ali Farka Touré. Ik ben in zijn voetspoor naar Mali gereisd en heb daar Touré nog kunnen ontmoeten en samen met hem mogen spelen."

VERTELLER

Begin 2012 sloeg het noodlot ongenadig hard toe. In Zuid-Afrika overleefde Joep Pelt ter

nauwernood een auto-ongeluk, dat zijn vrouw wel fataal werd. Twee maanden verbleef hij op de intensive care. "Dat was de zwaarste tijd van mijn leven. Ik kon niets meer. Gelukkig heb ik veel steun gehad van mijn omgeving. En er was de muziek. Op de iPod van een goede vriend luisterde ik weer naar de mannen die het vuur van de blues ooit zo heftig in mij hadden ontstoken. De bluesgiganten uit de Mississippi Delta waren bij me. Ze stonden als het ware naast het ziekenhuisbed en wezen me de weg. Muziek is troost en gids tegelijk. Ik ben weer op weg en wil gauw nog eens richting Mississippi vertrekken."

En nu ligt er dan *SHOW ME THE WAY*, een album waarmee Pelt iets terug wil geven aan al die mensen en invloeden die hem er weer bovenop hielpen. Een *thank you*-plaat, geproduceerd door hiphopproducer A.R.T., waarop de blues doorklinkt en zijn kosmopolitisme zich een weg baant. Al zijn ervaringen en invloeden zijn verklankt. Hij eindigt met een nummer over zijn thuishaven Amsterdam, dat onwillekeurig doet denken aan *Ft. Worth Blues*, Steve Earle's eerbetoon aan Townes Van Zandt met de wel heel toepasselijke regel *Amsterdam's always good for grieving*. Alleen ontbeert de stem van Pelt een scherpe rand of een flinke kras. Er moeten nog de nodige jaren overheen.

Ondanks de vele sterke verhalen die hij 's avonds op het kleine podium van het Cultuurhuis in Heerlen opdist, blijft Pelt volstrekt geloofwaardig. Hij praat bijna onophoudelijk over zijn reizen, ontmoetingen en gitaren. Soms weet je niet waar zijn woordenstroom naar toe gaat. Een beetje een oud verstand. Maar niemand die het hem kwalijk neemt, daarvoor is hij te innemend. Joep Pelt is eerlijk in zijn liefde voor de muziek. Hij is er vol van. Maar hij zal zijn ziel nimmer aan de duivel verkopen in navolging van Robert Johnson in de jaren twintig. Hij gaat zeker weer op pad met zijn gitaarkoffer, maar zo ver hoeft hij niet meer te gaan. ●

Geen nummer meer missen? Word abonnee, profiteer van de spectaculaire AANBIEDING.

Ja, ik neem een jaarabonnement op HEAVEN voor slechts € 19,95 (i.p.v. € 32,40) en krijg **THE BREEZE** **AN APPRECIATION OF JJ CALE** van Eric Clapton &

Friends (www.universalmusic.nl, t.w.v. € 17,99) en 2 eerder verschenen nummers (t.w.v. € 12,90) cadeau!

1 jaar HEAVEN slechts € 32,40 € 19,95 én cadeaus t.w.v. € 30,89!

Deze introductieaanbieding geldt voor het eerste jaar en zo lang de voorraad strekt. Is de cd uitverkocht dan krijgt u een vergelijkbaar cadeau. Een jaarabonnement loopt tot wederopzegging, 2 maanden voor vervaldatum.

naam

straat en huisnummer

postcode en plaats

telefoon

e-mail

Ik machtig Heaven het verschuldigde bedrag af te schrijven van IBAN

NL

datum en handtekening

Stuur deze bon vanuit NL zonder postzegel naar: HEAVEN Popmagazine, Antwoordnummer 7086, 3700 TB Zeist Of ga naar www.popmagazineheaven.nl/abonneer